

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Det evige Livs-Ord af Vorherres egen Mund til Menigheden

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 201. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1860_1269-txt-shoot-idm515/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

det kan jeg føle paa mig, og det maa man jo slutte af Bogstav-Skriftens Fortid baade i den gamle og i den ny Pagts-Dage, da saavel den historiske som den prophetiske Skrift, hvor meget den end blev misbrugt og misdybet, dog maatte findes uundværlig og umistelig. Naar man derfor hører kun en aldrig mere glemmer, at Beskrivelsen altid kun er en Bisag, hvor Livet, som i alt Christeligt, er Hjertesagen, og Ordet med levende Mosh, som Livets Lys, er Hovedsagen, da er jeg vis paa, at den Christne Menighed, som det aandelige Guds-Folk, skal endnu have langt mere Gavn og Glæde af sin fortløbende historiske og prophetiske Skrift end det verdslige Guds-Folk i Jødeland havde af sin!

Modstanderne maae nemlig tænke, sige og skrive hvad de vil, saa er der hos os, ved den velsignede Lys-Tanke, som de kalder en lustig Indbildning eller en tosjet Legende, om det lille Ord af Herrens egen Mund, i den sidste Menneske-Alder stødte et kirkehistorisk Omsving, der vel ingenlunde har sat den Christne Menighed i et nyt Forhold enten til sin hellige Skrift og sine Skriftebøger, eller til sit forbigaaende Levnetsløb, eller til Menneske-Livet fra Begyndelsen og hele Menneske-Slægtens Løbebane og Bekjæmpelse, men som dog synes at have gjort det, fordi det har villedt de adspredte Guds-Børn, til i den hellige almindelige Kirke-Forsamling at indtage Menighedens oprindelige men hardtad rent forglemte Stilling til Herren og Manden, som dens eneste aandelige Dyrighed, og til alt Djævelskabet som dens uforjøn-

lige Fiende, og til Menneske-Livet, som det store Tvivels-Åble mellem Frelseren og Friisteren.

Hvorledes dette kirkehistoriske Omsving er skeet hos os i en snever Bending, det skal jeg da først minde Menighedens Lærere og især dens Boglærere om, og dernæst stræbe at vise dem, hvorledes vi, for at være Ordets Tjenere, Mandens Redskaber og Herrens Medarbejdere, maa levende opfatte vort Forhold saavel til Menigheden og til Skriften, som til vore egne Modstandere.

I enhver Evangs-Kirke, den kalde sig nu Kirke-Stat eller Stats-Kirke, Catholik, Lutherisk, Evangelisk, Reformet, eller hvad den vil, er den Christne Menighed, om den ogsaa findes der, opløst i lutter Enkeltheder, som hver for sig eller i smaa hjertelige Bømmelag, maae stræbe med den helligaands Vistand at bevare Troen, at nære Haabet og at vinde Kærligheden, og denne næsten aandeløse men, fordi Livet udgaaer fra Hjertet, dog alle livløse Stilling lærde jeg i min Varnedom at kende fra saa smuk en Side, at kunde denne Stilling være og kunde jeg holdt mig i den, da var jeg neppe kommet til at ønske eller kende nogen anden, men ingen af Delene var Ulsædet. I min Ungdom, ved det Rittende Aarhundredes Begyndelse, fandt jeg hele Verden i fuldt Oprør mod Vorherre Jesus Kristus og hans Saligheds-Midler, med et rasede Had til Bibelen, der hos os, ligesom Jesuiterne hos de Romersk-Catholiske, ansaaes for Kilden til al uuelig Overtro, Eukleri og Gudsomhed. Under dette Oprør havde næsten hele Præsteskabet i vor saakaldte Lutheriske Stats-

